

ת"פ (חדרה) 34008-09-23 - מדינת ישראל תביעות חוף -שלוחת חדרה נ' לאוניד פודוליאן

ת"פ (חדרה) 34008-09-23 - מדינת ישראל תביעות חוף -שלוחת חדרה נ' לאוניד פודוליאן
ת"פ (חדרה) 34008-09-23

מדינת ישראל תביעות חוף -שלוחת חדרה
באמצעות עו"ד לינוי ברזני

נגד

לאוניד פודוליאן

באמצעות ב"כ עו"ד ארז רופא

בית משפט השלום בחדרה

[11.12.2024]

כבוד השופט ערן זלר

פסק דין (ללא הרשעה)

רקע

1. הנאשם, יליד 1972, הודה בכתב האישום שהוגש נגדו ונקבע כי הוא ביצע עבירה של החזקת אגרופן וסכין לפי

סעיף 186(א)(לחוק העונשין, התשל"ז - 1977).

2. על-פי המתואר בעובדות כתב האישום, ביום 2.7.23 בסמוך לשעה 10:30, בכניסה ללשכת התעסוקה בחדרה,

החזיק הנאשם סכין בעלת להב מתקבע באורך 10 ס"מ ואגרופן.

3. לא הייתה הסכמה בין הצדדים לעניין ההרשעה או העונש, אך הוסכם כי הנאשם יישלח לשירות המבחן, אשר יבחן

בין היתר גם את השאלה האם יש מקום להימנע מהרשעתו.

תסקיר שירות המבחן

4. כעולה מהתסקיר, הנאשם נולד באוקראינה, גרוש, אב לשלושה ילדים בגירים ועובד היום בחברת 'אלביט מערכות'.

הוא סיים את חוק לימודיו באוקראינה, בהמשך למד כ- 4 שנים באוניברסיטת מוסקבה לתואר ראשון בהנדסה צבאית.

עם סיום התואר התגייס לצבא אוקראינה ושירת בו כשלוש שנים כקצין מהנדס. את אשתו הראשונה הכיר כשלמד

באוניברסיטה; הם התחתנו, הולידו ילד אך התגרשו לאחר שנה; בהמשך התחתן בשנית והתגרש לאחר כעשרים שנה

(2018), ומנישואין אלה יש לו שני ילדים בגירים שאינם מתגוררים בישראל. בשנת 2000 עלה לישראל, אך בשנת

2004 חזר עם משפחתו לאוקראינה בשל קשיי קליטה. בשנת 2015 חזר בגפו לישראל, זאת לדבריו ממניעים ציוניים

ומתוך מחשבה כי לאחר שיתאקלם משפחתו תבוא אחריו. מאז שובו לארץ עבד במפעלים שונים כחרט ושמר על רצף

תעסוקתי. מזה למעלה מחצי שנה עובד במקצועו בחברת אלביט מערכות, ביוקנעם.

צוין כי הנאשם לוקח אחריות על ביצוע העבירה ומכיר בתוצאות מעשיו. הוא מבין את הסיכון הפוטנציאלי שבעבירה והביע צער וחרטה.

את האגרוף קיבל לדבריו מחבריו בעבודה, שכח אותו בתיקו ולא היה מודע לאיסור שבהחזקתו. באשר לסכין אמר כי החזיקה בקביעות בצרור המפתחות שלו, הסתייע בה לפתיחת חבילות ומעטפות וסבר כי היא מותרת בהחזקה. הנאשם מסר כי חברת אלביט מערכות נמצאת בקשרי עבודה עם משרדי ממשלה והתעשייה הצבאית, וכי עליו לעבור סיווג בטחוני אותו לא יוכל להשלים אם יורשע. אך הוא לא הציג מסמכים המלמדים על כך משום שחשש לספר על ההליך למנהליו מחשש כי יפוטרו.

באשר לסיכון להישנות העבירה מנה שירות המבחן מצד אחד את חוסר היציבות של הנאשם במישורי חייו השונים, ומנגד עמד על קבלת האחריות, הבעת הצער והחרטה והיעדר עבר פלילי. שירות המבחן המליץ לסיים את ההליך ללא הרשעת הנאשם בדין, זאת על מנת שלא לפגוע באפשרויות תעסוקתו וכדי לא למנוע את קידומו האישי והמקצועי, והמליץ כי הנאשם יבצע של"צ בהיקף של 180 שעות. הטיעונים לעונש טיעוני המאשימה

5. ב"כ המאשימה טענה כי הנאשם פגע בערכים המוגנים של הגנה של שלום הציבור. היא הפנתה לפסיקה שעסקה בעבירות של החזקת סכין, טענה כי בתי המשפט הדגישו את הצורך להילחם מלחמת חורמה בתופעת הסכינאות, והטעימה עוד כי לא אחת קבעו בתי המשפט כי המטרה היחידה של אגרוף היא התקפה. לטענתה, ובהתחשב בכך שהנאשם החזיק סכין וגם אגרוף, מתחם העונש ההולם לעבירה נע בין מאסר קצר שניתן לרצות בעבודות שירות ועד ל- 12 חודשי מאסר בפועל, והיא הפנתה בעניין לפסיקה. היא הדגישה כי המקרים שנדונו בפסיקה אליה הפנתה עסקו כולם בהחזקת סכין או בהחזקת אגרוף, ולא בהחזקתם יחד.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה ציינה את גילו של הנאשם, היעדר עבר פלילי וכן את הודייתו בהזדמנות הראשונה שחסכה את ניהול המשפט, כמו גם את הכרתו בתוצאות מעשיו והצער והחרטה אותם הביע. לגישת המאשימה, לא ניתן להימנע מהרשעת הנאשם, שכן בתי המשפט עמדו על חומרת העבירה אשר משקפת רעה חולה - תת תרבות הסכין, אשר יש להילחם בה ללא פשרות ובדרך של ענישה קשה. המאשימה טענה כי הנאשם לא הוכיח נזק קונקרטי לפגיעה בתעסוקתו ולא הניח תשתית ממשית שתצדיק בהקשר זה את אי הרשעתו, שכן לא ברור אם הרשעה תביא לפיטוריו, והסבירה כי שיקול הדעת איך לנהוג בו אם יורשע מסור לחברה בה הוא עובד. עוד הוסיפה, כי בעבירת החזקת סכין הכלל הוא שאין מקום שלא להרשיע, ואף אם קיימת המלצה של שירות המבחן הרי היא רק בגדר שיקול אחד שיש לשקול; היא ציינה בהקשר זה כי הנאשם לא עבר הליך טיפולי וההמלצה שלא להרשיעו באה רק על יסוד כך שהודה והביע חרטה. נוכח כל הדברים ביקשה להרשיע את הנאשם ולהשית עליו עונש ברף הנמוך של המתחם, זאת לצד הטלת מאסר על תנאי, קנס והתחייבות. טיעוני ההגנה

ב"כ הנאשם

6. הסנגור הדגיש כי הנאשם אדם נורמטיבי לחלוטין כבן 52 אשר מעולם לא הייתה לו כל מעורבות בפלילים ואשר הודה בכתב האישום ולקח אחריות. הוא ציין כי הנאשם הגיע ללשכת התעסוקה עם אשתו, וכשנשאל אם יש לו משהו שיכול להיראות כנשק השיב בחיוב ונתן את תיקו בו היו הסכין והאגרופן. הוא הפנה לכך שמדובר בסכין מתקפלת שאורך הלהב שלה הוא סנטימטרים בודדים. בהסכמת ב"כ המאשימה הגיש את זכ"ד השוטר שהגיע למקום (נ/1) וצילום מתיק החקירה של הסכין והאגרופן (נ/3). הסנגור הטעים כי מדינת המוצא של הנאשם היא אוקראינה, שם החוק והמנטליות הם אחרים, ומשכך הנאשם לא היה מודע לרגישות של החזקת הסכין והאגרופן. הוא הציג את תעודת העובד של הנאשם באלביט מערכות - תע"ש, וכן את תלוש השכר שלו (נ/2) המלמד כי הוא החל לעבוד באלביט ביום 1.2.24. לדבריו, קבלתו של הנאשם לעבודה זו רק לפני מספר חודשים הייתה כפופה לסיווג בטחוני קפדני. הוא הטעים כי לקוחות גדולים של החברה הם צה"ל ומשרד הבטחון, ולכן עובדי אלביט נדרשים לעבור סיווג ביטחוני מעת לעת. לטענתו, ברור כי אדם שהורשע בפלילים יתקשה לעבור סיווג נוסף, ומכאן גם לא יוכל להמשיך ולעבוד במקום כה רגיש, והדגיש בהקשר זה את היות הנאשם עובד חדש בחברה. הוא ציין כי לנאשם היה קושי מובנה וברור לפנות למנהליו ולבקש מהם מכתב המלמד כי הרשעה תפגע בעיסוקו, מה גם כי גופים מסוג זה מתקשים להוציא מכתבים כלליים בעניין. הוא הוסיף כי בשל קשיי השפה של הנאשם וגילו, הוא יתקשה מאוד למצוא עבודה אחרת היה ולא יוכל להמשיך באלביט.

עוד הדגיש את נטילת האחריות של הנאשם, וטען כי הרשעה תפגע בתפישתו את עצמו כאדם שומר חוק וכמי שבעבודתו תורם לבטחון המדינה.

הוא הוסיף כי הנאשם כבר אינו צעיר, התאמץ כל חייו להתקדם ולהתפתח, לשמור חוק ולחיות חיים הוגנים, ולבסוף הצליח להתקבל למקום עבודה - שאליו כה שאף ובו הוא מוצא סיפוק מקצועי ואישי ומתגאה בתרומתו למדינה, כך שאין מקום להרוס את שבנה ואין לקחת ממנו את הדברים במחי הרשעה. הוא הדגיש כי לא בכדי המליץ שירות המבחן שלא להרשיעו, טען כי של"צ יהווה חלופה חינוכית ואף יאפשר לו לתרום לאוכלוסיה נזקקת, והוסיף כי הנאשם נכון לבצע של"צ בהיקף נרחב יותר ממה שהמליץ שירות המבחן.

אשת הנאשם

7. זוגתו של הנאשם הגיעה איתו לדיון, ולבקשתה איפשרתי לומר דברים. היא סיפרה כי היא מכירה את הנאשם משנת 2015, וכי היא עובדת בחברה אשר מבצעת ביקורת איכות למוצרים שהנאשם מייצר. היא תיארה את הנאשם כאדם ישר ושומר חוק, הוסיפה כי הוא תומך כלכלית בבני משפחתו הנוכחית והקודמת, ציינה כי עבודתו מאוד חשובה לו והביעה חשש כי יפוטל.

הנאשם

8. הנאשם בדברו האחרון אמר כי הוא מבין שעשה טעות ועבר עבירה וכי הוא מצטער על הדברים. הוא סיפר על עבודתו בחברת אלביט ביוקנעם, כמומחה בתחום מסוים של עבודה, וכי הוא עובד שעות רבות ולפעמים לילות שלמים. ציין כי עיסוקו הוא בייצור מוצרים בטחוניים שונים, וכי העבודה חשובה לו מאוד, גם בגלל עצמו ובגלל משפחתו, וגם משום שלעבודה שהוא עושה יש חשיבות מבחינת הציבור והמדינה. הוא הביע חשש רב כי אם יורשע, יהיה קל להיפטר ממנו ולהביא מישהו אחר במקומו. נוכחתי בדיון כי הנאשם מתקשה בעברית, והוא קיבל סיוע בהעברת תוכן הדברים שביקש לומר.

דיון והכרעה

9. לאחר שבחנתי את הדברים לעומקם, הגעתי למסקנה כי יהיה זה נכון וצודק להורות על סיום ההליך באי-הרשעת הנאשם.

10. הכלל הוא כי הימנעות מהרשעה תהיה במקרים חריגים, בהם עשוי להיווצר פער ממשי ולא נסבל בין הפגיעה שתיגרם לנאשם בשל ההרשעה בפלילים, לבין התועלת שתצמח לאינטרס הציבורי כתוצאה מן ההרשעה. כדברי כב' השופטת פרוקצ'יה בע"פ 9893/06 לאופר נ' מדינת ישראל [נבו] (31.12.07):
"... במורכבות החיים האנושיים על תהפוכותיהם, בהשתקפותם בהליך הפלילי, עשויים להיווצר מצבים קיצוניים אשר אינם מתאימים להחלת העקרון העונשי הרחב, המחייב הרשעה פלילית ... במצבים חריגים מיוחדים ויוצאי דופן, כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי, נתון בידי בית המשפט הכח להחליט כי, חרף אשמתו של הנאשם, הוא לא יורשע בדיון."

וכן:

"מקום שבנסיבות מיוחדות וחריגות עלול להיווצר יחס בלתי סביר באורח קיצוני בין חשיבות ההרשעה לאינטרס הציבורי הכללי לבין עוצמת הפגיעה בנאשם הצפויה מההרשעה, עשויה לקום הצדקה לעשות שימוש בסמכות השיפוטית של אי הרשעה. לצורך כך, יש להתחשב, מן הצד האחד, במשמעותה של העבירה שנעברה מבחינת השלכתה על הנורמות החברתיות, והמסר הציבורי המתחייב מהן; יש להתחשב בזהותו של עובר העבירה ובמעמדו בציבור, ולבחון באיזו מידה זהותו משפיעה על עוצמת הפגיעה שנגרמה מהעבירה על המערכת הציבורית; יש לשקול במבט רחב גם את השפעת אי ההרשעה על ההליך הפלילי בכללותו, ואת המסר החברתי שאי הרשעה עלול לאצור בחובו בנסיבות הענין הספציפי."

11. בע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, [נבו] (21.8.97) נקבע בין היתר כי:
"הימנעות מהרשעה אפשרית ... בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים..."

המשנה לנשיא דאז - כב' השופט לוין עמד בפסק הדין, על כמה גורמים המהווים חלק משיקולי שיקום, אשר מקובל להביאם בחשבון לעת שנשקלת שאלת אי ההרשעה בדיון:

- (א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה; (ב) חומרת העבירה ונסיבות ביצועה; (ג) מעמד ותפקיד הנאשם והקשר בין העבירה לאלה; (ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים; (ה) הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות; (ו) האם ביצוע העבירה משקף דפוס של התנהגות כרונית או שמדובר בהתנהגות מקרית; (ז) יחסו של הנאשם לעבירה, האם הוא נוטל אחריות ומתחרט עליה; (ח) משמעות ההרשעה על דימויו העצמי; (ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו.
12. לטעמי, התנאים המאפשרים אי הרשעה מתקיימים בעיקרם במקרה של הנאשם. אנמק.
13. מדובר בהסתבכות ראשונה ויחידה של הנאשם, עברו נקי ואין לו תיקים נוספים. הנאשם לוקח אחריות מלאה, מתחרט על ביצוע העבירה ומבין את הפסול שבהתנהגותו.
14. הנאשם החזיק אמנם ברשותו גם סכין וגם אגרופן, אלא שצילום הסכין בצמוד לסרגל (נ/3) מלמד כי מדובר בסכין נפתחת, קטנה מאוד, שאורכה כולו הוא כ- 10 ס"מ, כאשר אורך הלהב עצמו כ- 4-5 ס"מ בלבד. מנוסח כתב האישום מעט לא ברור אם אורך הלהב הוא 10 ס"מ או שמדובר באורכה של הסכין כולה. טוב אפוא ש- נ/3 ו- נ/1 (מזכר השוטר) הוגשו לעיוני, שכן הם מלמדים כי מדובר בסכין קטנה שאף הוחזקה בצרור מפתחות. משכך, פוטנציאל ההיזק הטמון בה הוא קטן משל סכינים עם להב באורך ממשי. הנאשם גם לא עשה כל שימוש מאיים בסכין או באגרופן, ונסיבות ביצוע העבירה על ידו אינן על הצד המחמיר, ואינן מעידות על עבריינות או מעורבות בפלילים, למעט עצם החזקת הסכין והאגרופן שלא כדין.
15. הנאשם אינו יליד הארץ. רוב חייו עברו עליו באוקראינה. בעבר חי כ- 4 שנים בישראל, אך שב לארץ מולדתו, ולפני כ- 9 שנים חזר ארצה. מאז שובו עשה מאמצים ממשיים להשתלב בארץ שהיא למעשה זרה לו, שמר על רציפות תעסוקתית, ובפברואר האחרון אף הצליח להתקבל לאלביט מערכות. אין להקל ראש בדברים כלל וכלל. התפתחות והתקדמות מקצועית, קבלה למקום עבודה נחשב והגשמה מקצועית בהקשר זה, הם אינם פשוטים עבור רוב האנשים, ודורשים רצון, נחישות והתמדה. דומני כי כאשר מדובר באדם לא צעיר שנמצא בישראל תקופה לא ארוכה ושליטתו בעברית מוגבלת, הרי שהקשיים שניצבו בפניו במהלך הדרך ובוודאי עדיין קיימים, רבים אף יותר.
16. כפי שעולה מהתסקיר וכפי שבהחלט התרשמתי אף אני, הנאשם גאה במקום עבודתו, רואה חשיבות רבה בהתפתחותו המקצועית והאישית, ורואה את עצמו כמי שמסייע בעבודתו לבטחון הציבור והמדינה. שוכנעתי כי להרשעת הנאשם בדין תהיה השפעה שלילית על דימויו העצמי ועל תפישתו את עצמו כאדם נורמטיבי שתורם לחברה בייצור בטחוני המסייע לשמור על בטחון המדינה.

17. הנאשם לא הצביע אמנם באופן חד ערכי כי הרשעתו תביא בהכרח לפגיעה קונקרטית בעבודתו. עם זאת, מבחן 'הנזק הקונקרטי' רוכך קמעא בשנים האחרונות, כך שבמקרים מסוימים, ניתן שלא להרשיע כדי לאפשר לנאשם להתפתח בדרך שתבטיח את שיקומו המוצלח; ההחלטה שלא להרשיע תיעשה על בסיס בחינת מכלול העובדות והשיקולים - שבהם יש להעניק משקל מכריע לכך שהימנעות מהרשעה תבטיח פתיחת דלת של שיקום, זאת אף אם לא הוצג נזק קונקרטי מסוים.

כך למשל: בע"פ 3554/16 יעקובוביץ נ' מדינת ישראל [נבו] (11.6.17) עמדה על הפרק שאלת אי הרשעתו של מערער שהורשע בעבירות הפרת אמונים, התחזות ופגיעה בפרטיות; הוא סיים את לימודיו, ותכנן לעבוד כקצין בטיחות; שירות המבחן עמד "על חששו של המערער מפני השלכת מעורבותו בפרשה על התפתחותו המקצועית בתחום הנדסאות הרכב שאותו הוא לומד". התביעה טענה כי לרשות המוסמכת למקצוע אליו הוא שואף, מסור שיקול דעת אם לאפשר לו לעבוד בו, ומכאן כי אין וודאות כי עתידו ייפגע. כב' השופטת ד' ברק ארז היא התייחסה בפסק דינה לטיעון זה, ופסקה:

"הפנייתו של המדינה לשיקול דעתה של הרשות המוסמכת... היא נכונה במישור הפורמאלי, אך אינה מקנה וודאות מספקת באשר לכך שלא יסוכל המאמץ השיקומי שעשה המערער"

ובהמשך:

".. יש מקום שבהם סיכויי השיקום אמורים להכריע את הכף. תוצאה של הרשעה במקרה זה היא תוצאה שחסרונותיה עולים על הערך הטמון בה"

כב' השופט א' שהם, שפסק הדין היה על דעתו, הוסיף:

"... יש ליתן משקל רב להתרשמותו של שירות המבחן, לפיה "העבירות הינן חריגות לאפיוני אישיותו". ובהמשך:

"...התרשמתי מהנזק הקונקרטי שעלול להיגרם למערער, אם תיוותר הרשעתו על כנה".

הדברים הללו יפים לטעמי והולמים גם לעניינו של הנאשם.

ברע"פ 8215/16 יצחק נ' מדינת ישראל [נבו] (29.3.17) העלה המערער חשש כי בשל הרשעתו בעבירה של סיוע לאחר מעשה (הסיע אדם שדקר למוות אדם אחר) הוא לא יוכל למצוא בעתיד מקומות תעסוקה; שירות המבחן המליץ לשקול בחיוב את ביטול הרשעתו וסבר כי קיים חשש מוחשי כי הוא יתקשה למצוא בעתיד מקום עבודה. בית המשפט פסק כי יש לסיים את ההליך ללא הרשעה וציין:

"אשר לשיקולי השיקום, נראה כי אכן עשויה להיות השפעה שלילית להרשעתו של המערער על עתידו המקצועי ועל סיכויי להיקלט בעבודה, לפחות במגזר הציבורי. נזכיר, כי מדובר בצעיר נורמטיבי, ללא הרשעות קודמות ... ואשר החל בלימודים אקדמאיים ... לכך יש להוסיף את ההמלצה החד משמעית של שירות המבחן, שגם לה יש משקל, במסגרת כלל השיקולים הרלבנטיים בנושא זה"

בע"פ 5446/15 חנימוב נ' מדינת ישראל [נבו] (3.3.16) סבר בית המשפט המחוזי כי אין בהרשעת הנאשם כשלעצמה לפגוע בהכרח בהעסקתו; עוד עמד על כך, כי קבלת היתר שהנאשם ביקש לקבל באותה עת, נתונה לשיקול דעת הרשות הרלוונטית ולכן אין הכרח כי הרשעתו תעמוד לו לרועץ. על-כן, ההליך בבית המשפט המחוזי הסתיים בהרשעה. במסגרת הערעור שהוגש המליץ שירות המבחן לבטל את ההרשעה, והדגיש את העובדה כי העבירה הייתה חריגה למהלך חייו של המערער, את חרטתו הכנה ואת השקעתו בהתקדמות תעסוקתית ובניית עתיד מקצועי. בית המשפט העליון קיבל את הערעור, ביטל את ההרשעה, וקבע בין היתר:

"... הרשעתו של המערער משפיעה ישירות על עיסוקו המקצועי, ועלולה להוביל לכך שהוא לא יקבל היתר ... על אף שהשקיע זמן ומאמצים בלימודי הסמכה..."

18. במקרים עליהם עמדתי, וישנם אחרים, לא הוצגה פונקציה המלמדת על פגיעה תעסוקתית ברורה קונקרטית וישירה שתיגרם בשל ההרשעה; בכל המקרים דובר על חשש שמא היא תפגע באפשרויות תעסוקתיות או על אפשרות להשפעה שלילית של ההרשעה על הסיכויים

להיקלט בעתיד בעבודה, וכיוצא באלה; ובכולם נמצא כי בשקלול כלל ההיבטים הרלוונטיים, שהם דומים בהיבט העקרוני לאלה של הנאשם, ראוי שלא תהיה הרשעה.

19. אני סבור, וכך גם עולה מפסיקות בתי המשפט, כי התבחינים הרלוונטיים לשאלת אי ההרשעה צריכים להיבחן על רקע מכלול השיקולים שבפני בית המשפט, לרבות ההשפעה שתהיה להרשעה על אופק חייו של הנאשם - ולא דווקא על מקום עבודה מסוים; וכי, כפי שנפסק בעפ"ג (ב"ש) 66903-07-20 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל [נבו] (30.12.20):

"... בין התבחינים הללו מתקיימת מעין "מקבילית כוחות", במובן זה שככל שמעשה העבירה חמור יותר, נדרש הנאשם להוכיח פגיעה קונקרטית ולא יהא די בתרחיש תאורטי או אף בהוכחת מידת ודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי. מנגד, ככל שמעשה העבירה קל יותר, אפשר כי בית המשפט ייטה להסתפק בהוכחת פגיעה כללית יותר..."

20. לשיטתי, הרשעה טומנת בחובה פוטנציאל פגיעה בנוגע לעתידו התעסוקתי של הנאשם. מאליו מובן כי כל חברה עסקית רצינית, בוודאי חברה בטחונות, שעיקר עיסוקה הוא בייצור מערכות לחימה מתקדמות - ושפועלת בממשקים עם משרד הבטחון, צה"ל וגורמים שונים בחו"ל, תעדיף שעובדיה יהיו ללא הרשעות בפלילים. במקומות עבודה מסוג זה כתם ההרשעה עשוי ליצור פוטנציאל לקשיים, למשל בהקשר של סיווג בטחוני, אישורי כניסה למתקנים מסוימים, התמודדות על תפקידים וקידום; שלא לדבר על כך אם הנאשם ינסה להתקדם בדרך של מעבר למקום עבודה אחר בתחום מומחיותו. גם אם ניתן יהיה להתגבר על אותם קשיים, הרי החשש מפגיעה, כך התרשמתי, יגביר את המתח אצל הנאשם לקראת כל צומת או אירוע בהם להרשעה יהיה פוטנציאל השפעה. המתח שהנאשם נמצא בו כיום, והוא לא מועט, באשר לשאלה אם יורשע בדין, יהיה מנת חלקו בכל פעם שהרשעתו בפלילים תהיה טעונה דיווח ויהיה צורך להביאה בחשבון. מדובר בנזק ארוך טווח במישור האישי ובמישור המקצועי, ולטעמי יפגע בו באופן בלתי מידתי ושאינו מוצדק בנסיבות.

21. צודקת בהחלט המאשימה כי בעבירה של החזקת סכין ואגרופן טבועה חומרה ממשית, וכי יש להילחם בתופעה ללא פשרות, שכן מדובר בעבירה "פותחת שער" לעבירות אלימות קשות בבחינת "שסכין קוראת לשולף ולדוקר כשם שפירצה קוראת לגנב" (רע"פ 242/07 אולימבוב נ' מדינת ישראל [נבו] (11.1.07) והענישה צריכה לבטא את הפוטנציאל המסוכן שבדבר; כך גם נקבע בפסיקה לאורך השנים ובכל הערכאות (למשל: רע"פ 322/15 חן ג'אנח נ' מדינת ישראל [נבו] (22.1.15); רע"פ אולימבוב; ע"פ (י-ם) 39461-10-13 ווה גרשקוביץ נ' מדינת ישראל [נבו] (17.2.14)). אכן, נוכח מדיניות הענישה המחמירה, המגמה בעבירות של החזקת סכין היא להרשעה. עם זאת, יש לשקול כל מקרה לגופו, אין לשלול באופן גורף כל אפשרות לאי הרשעה, ובמקרים בהם מתקיימות נסיבות יוצאות דופן יכולה הכף לטות להימנעות מהרשעה (עפ"ג (ח'י) 44030-02-22 מדינת ישראל נ' בכרי [נבו] (22.7.22)).
22. כך, בפסיקה נדונו מקרים לא מעטים של עבירות החזקת סכין או אגרופן, לעיתים תוך ביצוע עבירות נוספות, אשר הסתיימו באי הרשעה. למשל: רע"פ 3446/10 עבד אלחלים נ' מדינת ישראל [נבו] (6.4.11); עפ"ג (ב"ש) 47939-06-23 אל קיעאן נ' מדינת ישראל [לא פורסם] (27.9.23); ת"פ (ב"ש) 25800-07-23 מדינת ישראל נ' אבו עראר [נבו] (14.11.24); ת"פ (ב"ש) 24811-12-22 מדינת ישראל נ' אטרש [נבו] (24.6.24); ת"פ (י-ם) 58967-09-18 מדינת ישראל נ' גיטלמן [נבו] (14.6.21); ת"פ (טב') 61662-11-15 מדינת ישראל נ' לוי [נבו] (14.7.16); ת"פ (ת"א) 34236-07-10 מדינת ישראל נ' רטה [נבו] (17.2.11).
23. התרשמותי לטובה מרצינותו של הנאשם ומכך כי חרף שגדל ובגר בארץ זרה ובתרבות אחרת, הוא הפנים את חומרת מעשהו ולקח אחריות מלאה. אף עובדה היא בעלת חשיבות ויש להביאה בחשבון. משמעות המונח "שיקום" בהקשר של אי הרשעה הוא רחב; לטעמי הדבר לא מתמצה אך בנטישת אורח חיים עברייני ומעבר לתלם של התנהגות נורמטיבית, אלא כולל בחובו בהקשר העניין שבפניי, גם את האפשרות שיש לתת לאדם להמשיך לצעוד ולהתפתח בנתיב הנורמטיבי שהצליח לסלול לעצמו בעמל רב, חרף כל הקשיים הנובעים מנסיבות חייו.
24. בהינתן מכלול הנסיבות עליהן עמדתי, מצאתי כי הדברים מתגבשים כדי נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן, המאפשרות לקבל את המלצת שירות המבחן ולהעדיף את השיקול השיקומי ואת האינטרס הפרטני של הנאשם על-פני עקרון ההלימה והאינטרס הציבורי שבהרשעתו. סברתי אפוא כי נכון וצודק יהיה כי התיק יסתיים ללא הרשעה.
25. ביצוע שירות לתועלת הציבור ידגיש לנאשם את הפסול שבהתנהגותו ואת חומרת העבירה שביצע. עם זאת, על רקע החלטתי שלא להרשיעו מצאתי כי האיזון הראוי בנסיבות יהיה להעמיד את שעות השל"צ על היקף גבוה מזה המליץ שירות המבחן.
26. נוכח כל האמור אני קובע כך:
א. ההליך מסתיים באי-הרשעה.
ב. הנאשם יחתום על התחייבות בסך ₪ 3,000 למשך שנה להימנע מלעבור את העבירה בה נקבעה אשמתו.
ג. ניתן בזה צו של"צ בהיקף של 250 שעות.
- שירות המבחן יכין תכנית של"צ עבור הנאשם ויגיש אותה לאישור בית המשפט עד ליום 14.1.25.
- הודע והובהר לנאשם כי אם לא יבצע את השל"צ כנדרש, עניינו יוחזר לבית המשפט, אשר יוכל להרשיעו בדין ולגזור עליו עונש מתאים.
- מזכירות בית-המשפט תשלח העתק מההחלטה לשירות המבחן.
27. ניתן בזה צו להשמדת הסכין והאגרופן.
זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה בתוך 45 ימים מהיום.
ניתנה היום, י' כסלו תשפ"ה, 11 דצמבר 2024, במעמד הצדדים.
ניתנה היום, י' כסלו תשפ"ה, 11 דצמבר 2024, בהעדר הצדדים.